

Apostel Thomas Kerk
www.pgenschede.nl/atc

Ds Richard Vissinga

Johannes 20, 1-18, Hooglied 3 en Kolossenzen 3, 1-4

Pasen ATK

5 april 2015

Lieve gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Op de eerste dag van de week, toen het nog donker was...

Zo begint het wonderlijke verhaal van Pasen.

Is het een feelgood verhaal, waar mensen zoveel behoefte aan hebben?

Zoals de verslaggever van Trouw afgelopen vrijdag suggereerde naar aanleiding van het slot van de Passion: The Passion eindigt niet met Goede Vrijdag, zoals gebruikelijk bij passies, maar met Pasen. Het lijkt erop dat de EO wil dat het verhaal 'feelgood' eindigt.

Maar van een feelgood is bij Maria geen sprake.

Op de eerste dag van de week, toen het nog donker was, kwam Maria van Magdala bij het graf.

Maar het graf blijkt leeg.

En er is geen besef, dat het licht, zoals ooit op die allereerste dag toen God het Licht riep, dat ook nu het licht door alle donker heen breekt. Geen besef van leven door de dood heen.

Maria spreekt tegen de leerlingen over een leeg graf, over het weghalen van het lichaam en elders neerleggen.

Er is geen plotselinge omslag in de grafstemming. Eerder wordt de schrik nog groter.

Wij, die het verhaal kennen, die denken iets te weten van leven door de dood heen, van opstanding, wij herkennen desondanks die stemming.

In ons leven, op deze wereld maakt immers de dood de dienst uit.

Nog maar een halve week geleden richten terroristen een bloedbad aan onder christelijke studenten op de campus van een universiteit in Kenia: 147 jonge mensen vinden de dood.

En vandaag vieren wij Pasen ... Wij staan met lege handen. Of op z'n best met open handen.

Op het bericht van Maria gaan Petrus en de geliefde leerling op weg. De één haast zich nog meer dan de ander. Het besef van wat er gaande is, dringt maar heel langzaam door.

Kennelijk heeft het even geduurd voordat de leerlingen van Jezus niet langer verblind werden door het duister van Jezus' sterven. Totdat de geliefde leerling ziet, tot inzicht komt en gelooft.

Maria van Magdala blijft buiten het graf achter, gevangen in het weggenomen en elders neergelegd zijn van Jezus. Ze blijft vragen naar haar gestorven vriend, die haar aan het leven heeft teruggegeven, als ze twee engelen in witte kleren ziet en ook later als een stem achter haar vraagt waarom ze huilt en wie ze zoekt.

Johannes geeft aan Maria een bijzondere rol. Bij andere evangelisten gaan er meer vrouwen naar het graf, maar hier is zij in haar eentje. Ze blijkt zich in een tuin te bevinden, want even later denkt ze een hovenier te zien. En haar worden vragen gesteld.

Het roept de sfeer van het Hooglied in gedachten.

Dat boekje was en is de feestrol die met Pesach in de synagoge gelezen werd en wordt.

De grote rabbijn Akiva noemde het Hooglied het belangrijkste boek van de Geschriften, omdat daarin zo overweldigend de grote verbondenheid, liefde en trouw tussen God en zijn volk bezongen wordt.

Het is een liefdeslied, waarin de geliefden elkaar ontmoeten buiten op het land en elkaar bezingen met beelden uit de natuur. Zo wordt het beloofde land bezongen, waar de Eeuwige zijn volk met Pasen naartoe leidt.

Hooglied is een lied van verlangen, vooral bezongen vanuit het perspectief van het meisje. Dat meisje staat symbool voor Israel, het volk van Gods eerste liefde. Haar verlangen lijkt in sommige delen van deze feestrol vergeefs, want het wordt niet vervuld. Radeloos loopt de jonge vrouw 's nachts door de stad op zoek naar haar geliefde. Ze vraagt de wachters van de stad of ze hem gezien hebben, maar ze vindt het niet.

Het is niet moeilijk om Maria van Magdala te zien als die jonge vrouw, die radeloos naar haar geliefde zoekt.

Het is niet moeilijk onszelf in haar te herkennen, als wij met even grote hartstocht op zoek zijn naar God, op zoek naar Licht, naar Liefde, naar Vrede, naar Geluk, naar houvast, naar een woord waarmee wij verder kunnen.

Leven in het Beloofde Land, als vrije, liefhebbende en beminde mensen - wat staat ons leven van alledag daar vaak ver van af.

Wat gaan er veel mensen gebukt onder pijn en verdriet, onder de vragen en de raadsels die het leven stelt. En wat is ons leven vaak leeg van God. Is Hij er wel?

Zouden we het daarom niet juist nodig hebben om zulke verhalen van hoop te blijven horen en zulke liederen van verlangen te blijven zingen? Om niet helemaal aan ons eigen, vaak zo kille bestaan te zijn overgeleverd. En omdat we iets gehoord en gezien hebben in het leven van Jezus van dat Beloofde Land, van dat nieuwe leven.

En omdat we op onberekenbare momenten daardoor geraakt en aangesproken worden.

Voor Maria valt er een lichtstraal door het donkere wolkendek van haar verdriet.

Maar pas nadat zij bij haar naam genoemd wordt. Het is niet de tuinman, maar haar vriend, haar redder, Jezus.

Ze keert om, weg van het graf en begroet hem.

Hij belet haar om haar vast te grijpen. Hij is niet grijpbaar, hij behoort niet tot onze wereld, maar tot die van God. Hier staat zij oog in oog met het geheim van leven dwars door de dood heen.

Enkel met open handen, dat wil zeggen in de grootst mogelijke openheid mag ze dat geheim ontvangen. De schikking van vandaag maakt het zichtbaar: de witte bloemen tussen de handen vertellen van het geschenk van het leven dat volop stroomt. De open handen mogen dat licht doorgeven.

Pasen - Gods bevrijdende Aanwezigheid bij mensen - kun je niet vasthouden. Het houdt ons vast.

Het leeft, komt naar ons toe en stuurt ons verder op weg. Met een verhaal dat verder verteld wil worden. En met een leven, dat geïnspireerd is door dat wonder van een Liefde die sterker is dan de dood.

Is Pasen daarmee dan toch een feelgood-verhaal?

Nee, daarvoor is er té veel ellende en dood in ons bestaan. Die laten zich niet overstemmen.

Het wonder van Pasen is een stem die de stilte doorbreekt, die ons roept en noemt bij onze naam. Het is licht dat opnieuw is gaan schijnen.

Het is een woord, dat ons ertoe oproept om vandaag en hier al als paasmensen te leven: opstandig en opgewekt!

Alleen om hem, Jezus, gestorven en begraven én opgewekt en opgestaan.

Amen